

ใจดวงหนึ่ง...
ถูกพาทไว้กับคำสาบานบนพันพิษ
เพื่อรอคอยให้ใจอีกดวงหนึ่ง...
ฟื้นคืนกลับมาจากห้วงกาลอันเป็นนิรันดร์

Heart in time... ดวงใจในห้วงกาล

moana (เด็กทะเล) เขียน

Dreamland of love Heart in time... ดวงใจในห้วงกาล

moana ใช้นู

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-7552-58-4

ออกแบบปก RefusedEsign

ภาพประกอบ Monto RPG

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางถนนม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เมื่อคนสองคนไม่อาจอยู่เคียงข้างกันได้ สิ่งที่เชื่อมโยงสายสัมพันธ์ของคนทั้งคู่เอาไว้ให้ใกล้ชิดกันเหมือนเดิมจึงอาจจะเป็นถ้อยคำสัญญาหรือคำสาบานที่ให้ไว้แก่กัน ซึ่งไม่อาจลบเลือนไปตามกาลเวลาได้แม้ว่าสิ่งต่างๆ อาจเปลี่ยนแปลงไปก็ตาม

เช่นเดียวกับเขา...จอมราชันแห่งโลกปีศาจซึ่งยึดมั่นในความรักของเธอ...ผู้เป็นที่รักเพียงผู้เดียว

และแม้ว่าความผิดพลาดร้ายแรงในอดีตจะเป็นดั่งคมมีดที่คอยทำร้ายสายสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งคู่ หากหัวใจสองดวงที่หลอมรวมเป็นหนึ่งกลับยิ่งแสดงอาณาภาพแห่งรักบริสุทธิ์ให้ประจักษ์แจ่มแจ้งชัดเจนออกมา

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ตัวอย่าง

ประวัตินักเขียน

moana อ่านว่า โมอานา ค่ะ หรือถ้าไปถือคคอคคนตั้งชื่อ (Small Qpid) ให้ออกเสียง ก็จะเป็น 'ม้ออะนะ' (คือคนตั้งชื่อเขาอยากบอกว่า คนเขียนนะม้ออะนะ) ซึ่งเป็นภาษาฮาวาย และมีคำแปลว่า 'by the sea' ค่ะ

moana เป็นหนึ่งในอีกนามปากกาของ 'เด็กทะเล' และ 'ลิปิการ์' ค่ะ โดยนามปากกานี้จะใช้กับแนวโรแมนติคแฟนตาซี มีเวทมนตร์ ปีศาจ ผู้วิเศษ และแน่นอนต้องมีเรื่องเกี่ยวกับ 'ความรัก' แทรกเข้ามาด้วยค่ะ

ว่าแล้วก็ขอพูดถึง 'Heart in time...ดวงใจในห้วงกาล' เล่มนี้สักนิดนะคะ เรื่องนี้เป็นเล่มที่สี่แล้วที่ใช้ตัวละครในชุดเดียวกับอีกสามเรื่องที่ออกมาในนามปากกา moana ซึ่งสามเล่มก่อนหน้านี้ก็คือ 'Star in the night...ดวงดาวในห้วงรัตติกาล', 'Silver Rain...หยาดฝนสีเงิน' และ 'Wind of love...สายลมแห่งรัก' ค่ะ และถ้าให้คนเขียนแนะนำว่าควรจะเรียงลำดับการอ่านอย่างไร ก็ขอแนะนำให้อ่านเรียงตามการออกวางแผงของหนังสือได้เลยค่ะ (Star -> Rain -> Wind -> Heart) เพราะจะทำให้ได้อรรถรสในการอ่านค่ะ

ก็หวังว่าโมอานา (หรือม้ออะนะ) คงจะทำให้คนอ่านทุกท่านสนุก และมีความสุขกับโลกแห่งจินตนาการในหนังสือเล่มนี้นะคะ ขอขอบคุณที่ติดตามผลงานกันตลอดมาค่ะ

* สำหรับน้อง tintin ที่ช่วยเขียนกลอนเอาไว้ในหนังสือชุดนี้ทุกเล่ม...
ขอบคุณมากๆ นะคะ

ตัวอย่าง

บทนำ

ตัวอย่าง

ดินแดนปีศาจ...

ดินแดนทางตอนเหนือสุดบนแผ่นพื้นโลกที่แบ่งแยกออกเป็นสามเขตแดนตามลักษณะของผู้อยู่อาศัย มนุษย์ ผู้วิเศษ และปีศาจหลากหลายพันธุ์ ดินแดนที่ถูกปกคลุมด้วยม่านหมอกสีเทาตามสายตาของคนภายนอกดูลึกลับและน่าหวั่นกลัว ไม่มีใครที่เคยผ่านเข้าไปและได้กลับออกมาเล่าขานอะไรให้คนภายนอกได้รับรู้ ความเข้าใจหรือรายละเอียดเกี่ยวกับดินแดนแห่งนี้จึงมีน้อยยิ่งกว่าน้อย อีกทั้งชาวมนุษย์และผู้วิเศษเองต่างก็ไม่อยากจะเข้าไปข้องเกี่ยวอะไรด้วย เพราะลองจินตนาการแล้วว่า ต่างคนก็ต่างอยากหลีกเลี่ยงให้ไกล

หากใครเล่าจะรู้...

แดนปีศาจไม่ได้เต็มไปด้วยสิ่งชั่วร้ายอย่างที่เล่าลือ ดินแดนแห่งนั้นก็เปรียบเสมือนกับดินแดนมนุษย์และดินแดนของผู้วิเศษ ต่างกันเพียงแต่ผู้ที่อาศัยอยู่ที่เท่านั้น และชาวปีศาจก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่มนุษย์หลายคนกล่าวขานกันจนเป็นตำนาน เพราะหากว่าเราและร้ายจริงอย่างที่ถูกกล่าวหา เพียงแค่ชั่วลมหายใจของปีศาจตนหนึ่ง ชีวิตมนุษย์ทุกคนคงจะ

สูญสลายไปจากแผ่นดินจนสิ้น และคงเหลือเพียงแคปีศาจเท่านั้นที่
ครอบครองทั้งสองดินแดน หรืออาจจะรวมดินแดนที่สามของผู้วิเศษ
ไปด้วย

ทว่าปีศาจก็ดูคล้ายกับพวกมนุษย์ มีทั้งปีศาจที่เลวร้าย บ้าอำนาจ
และปีศาจที่ดีพร้อมราวกับนักบวช ทุกอย่างคงจะไม่สงบสุขเหมือนที่เป็น
อยู่ในตอนนี้ หากไม่มีใครบางคนคอยควบคุมและปกปักรักษาแดนปีศาจให้
สมดุล ใครคนนั้นที่ต้องยอมทำทุกอย่างเพื่อดินแดนที่ครอบครอง ต้อง
ทำ...แม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นการเหินหัวใจด้วยมือของตัวเองก็ตาม

...เซียร์รา กราเซล...

...เจ้าปีศาจผู้ฝังดวงใจเอาไว้ในห้วงกาล...

ตัวอย่าง

ภาคแรก : ดวงใจที่ไหวหวั่น

ตัวอย่าง

บทที่ 1

ตัวอย่าง

คิวเรียวงมเหนือดวงตาสีทองของหญิงสาวที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงาน ตัวใหญ่ขมวดเข้าหากันนิดหนึ่ง เมื่อรับรู้ได้ถึงสายตาของใครบางคนที่พุ่งมองตรงมาเป็นครั้งที่...

...อีม ลีบแล้วสินะสำหรับวันนี้

เซียร์่า กราเซลละสายตาจากงานที่กำลังทำอยู่ แล้วหันไปมองเจ้าของสายตาด้วยรอยยิ้มหวาน พร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่งราวกับจะถามว่า 'มีอะไรอยากจะทำหรือเปล่า' หากใครคนนั้นกลับรีบก้มหน้าหลบสายตาแต่โดยไว ทำเอาคนถูกแอบมองถอนหายใจออกมาเบาๆ แล้วตัดสินใจหยุดพักงานตรงหน้าไว้ ก่อนจะลุกยืนแล้วก้าวตรงไปหาใครคนนั้น

...วิลเมอร์ริส คาแลนดีธี...

ชาวน้ำแห่งมหาสมุทรเฟเซียเรล หญิงสาวที่เดินทางมายังปราสาทคลอเดอเบลแห่งนี้เพราะคำร้องขอความช่วยเหลือจากน้องชายของเธอ...เรน กราเซล นานนับเดือนแล้วที่เธออาศัยอยู่ที่นี้ และนานนับเดือนแล้วเช่นกันที่เธอ...แอบมอง!!

ดวงตาสีเขียวอมฟ้าของนางเงือกสาวก้มมองแค่สมุดตรงหน้า

ดูราวกับกำลังตั้งใจอ่านมันเป็นยิ่งนัก หากเข็ยร่าก็รู้ว่าวิลเมอริสเพียงแค่ 'แก๊ง' ทำไปเท่านั้น ตลอดเดือนที่ผ่านมาทำไมเธอจะจับสังเกตไม่ได้ว่า เจ้าของดวงตาคู่สวยราวกับสีของท้องทะเลลึกจะคอยลอบมองเธอทุกครั้ง ในตอนที่เธอเผลอ และพอจับได้ว่ากำลังเป็นเป้าสายตาของเธอคนนั้น เข็ยร่าก็ไม่เคยรั้งรอที่จะซักถาม หากหญิงสาวตรงหน้าก็เอาแต่ปิดปาก เงียบ ไม่ยอมพุดอะไรออกมาให้เธอเข้าใจ

"ริสซี่..."

เสียงหวานร้องเรียกหญิงสาวด้วยชื่อเล่นที่เธอเป็นคนตั้งให้ เพราะชื่อเต็มๆ ของวิลเมอริสยาวเกินไปจนเข็ยร่าขี้เกียจจำ คนถูกเรียกเงยหน้า มองสบตาเธอเพียงนิดก็ก้มลงไปจดจ่อกับงานตรงหน้าอีกครั้ง

"ฉันไม่ปล่อยให้เธอไม่ตอบฉันเหมือนเดิมอีกแล้วนะ ริสซี่ เธอ 'เห็น' อะไร"

คำที่ถูกเน้นหนักเรียกเอาร่างบางสะดุ้งเฮือกอย่างระงับเอาไว้ไม่ทัน นัยน์ตาสีสวยที่จ้องสบตาเธอเต็มไปด้วยรอยตื่นตระหนก คือเรียวของคนเฝ้ามองยิ่งขมวดมุ่นอย่างครุ่นคิด

... 'เห็น' จริงๆ สิหนะ...

ปลายนิ้วเรียวเลื่อนมาแตะปลายคางมน แล้วออกแรงรั้งให้ดวงหน้าที่กำลังจะก้มหลบสายตาเธอให้เงยขึ้นมามองสบตากันอีกครั้ง คราวนี้ รอยยิ้มหวานค่อยๆ แยมออกแต่มีใบหน้าดังงาม และดวงตาสีทองคู่สวยที่เต็มไปด้วยอำนาจก็เปี่ยมไปด้วยรอยสนุกสนาน

"ความสามารถพิเศษ...รู้ 'อดีต' ของคนที่แตะตัวด้วยฉันหรือ"

"ท่านทราบ"

เสียงเสนาะใสดังถาม เข็ยร่ายิ้มกว้างเมื่อได้ยิน เธอชอบจริงๆ กับเสียงหวานเป็นกังวานของสาวน้ำ เสียงที่จ่มเรือเดินสมุทรให้ลุ่มลงได้ เพียงเพราะคนบังคับเรือเผลอฟังเสียงหวานที่ซบซานท่วงทำนองเพลง หลอกล่อให้ติดบ่วงเสน่ห์หา

"มีอะไรที่ฉันจะไม่รู้บ้างละ ริสซี..."

เธอย้อนถามกลับ ดวงตาสีทองจ้องลึกกลงไปในนัยน์ตาสีเขียวอมฟ้า คู่สวยนิ่งนาน วิลเมอริสคิดอยากจะเบือนสายตาทหนี หากก็ไม่อาจเลื่อนหลบไปไหนได้เลย เพราะราวกับมีแรงดึงดูดมหาศาลเชื่อมระหว่างสีทองสว่างของนัยน์ตาคู่หนึ่งกับดวงตาของเธอเอาไว้

"...แล้วฉันก็ยิ่งรู้อีกด้วยนะว่าตอนนี้เธอกำลังเต็มไปด้วยความสงสัย 'เขา' คนนั้นเป็นใคร... ไร้ม้ย"

ใบหน้าแดงมราวกับช่างบรรจงวาดเลื่อนเข้ามาใกล้ วิลเมอริสคิดอยากจะขยับตัวหนีแต่ก็ทำไม่ได้ จ้าวแห่งแดนปีศาจยังก้มหน้าลงมาหา ใกล้จนสัมผัสได้ถึงลมหายใจ และหัวใจของเธอก็ราวกับจะหยุดเต้นลงไปเสียเดี๋ยวนั้น

"ท่านเชียร์"

เสียงทุ้มหัวตังขึ้นมาขัดจังหวะก่อนที่หัวใจของใครบางคนจะหยุดเต้นหรือโผล่แล่นออกจากอก เชียร์รำลະออกจากร่างดงามของคนที่ยังคงนั่งอยู่อย่างหมดเรี่ยวแรงด้วยท่าที่สบายๆ ทั้งยังทำเมินสายตาทที่ออกจะต่าหนักหลายๆ ของฮิว เลนดาร์ห์ คนสนิทที่มองตรงมาด้วย

"แกลิ่งวิลเมอริสเล่นแบบนี้ไม่ดีเลยนะครับ"

คนถูกรู้ทันแย้มรอยยิ้มกว้างอย่างไม่คิดปิดบัง ฮิวเห็นแล้วก็อดส่ายหน้าไม่ได้

...นี่ถ้าท่านเมอร์ซี่มาเห็นมาคนี่ของท่านเชียร์ มีหวัง... ใช่มั้ยจ้ะ

ชายหนุ่มมูรีตตีว่าแท้จริงแล้วเชียร์ไม่ใช่คนเงิบขริ่มหรือเย็นชาอย่างที่น้องสาวคนเล็กเข้าใจ เพราะถ้าจะให้เขาจำกัดความ... เขาคงพูดได้คำเดียวว่ามุมหนึ่งของท่านเชียร์เหมือนกับท่านเมอร์ซี่เป็นที่สุด ผิดแต่ว่าท่านเชียร์ไม่ค่อยจะยอมปล่อยให้มุมนั้นหลุดออกมาให้ใครได้เห็นมากกว่า

...นับตั้งแต่ที่เกิดเรื่องเมื่อคราวนั้น

"หน้าแดงๆ แบบนี้สวยกว่านี้ หรือเจ้าว่าไง"

เชียร่าถามด้วยรอยยิ้มและดวงตาเป็นประกาย ดวงหน้าขาวจั๊ตของคนที่อยู่แต่ในเขตหนาวของวิลเมอร์สกำลังแดงก่ำด้วยเลือดลมที่สูบฉีดขึ้นมา แม้ยังไม่ทันจะได้ถูกกระทำ แต่นั่นก็ทำเอาหัวใจเธอยังคงเต้นระรัวอย่างผิดจังหวะอยู่ในตอนนี้

"มันก็ใช้นะครับ แต่ก็ไม่ควรจะทำ ท่านเป็นหญิง"

"ถ้าเป็นชายก็ทำได้งั้นหรือ"

เชียร่าแก้มเล็กคิ้วถาม ฮิวส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ

"ก็ไม่ควรจะทำอีกนั่นล่ะครับ"

เชียร่าหัวเราะเบาๆ กับคำห้ามปรามนั้น ฮิวเป็นอย่างนี้เสมอ เครื่องครัดในกฎระเบียบและความเชื่อที่มีมา ดั่งนั้นเขาจึง...

ไม่!! เลิกคิด มันผ่านไปแล้ว

เชียร่าสั่งตัวเองปลงลงความคิดในสมองให้หายไป ดวงตาสีทองทอดมองคนตรงหน้าด้วยสายตาอ่อนละมุนลง

"แล้วที่เจ้ามาหาเพราะมีเรื่องอะไรอย่างนั้นหรือ"

"ท่านเวนย์มารอบพบครับ"

ฮิวตอบอย่างนอบน้อม หากชื่อของคนที่มาขอพบก็ทำเอาเธอชักสีหน้าเบื่อหน่ายขึ้นมาทันที

"มาอีกแล้ว เดือนนี้มาก็รอบแล้วนะ ริสซี่"

จ้าวปีศาจหันไปถามคนที่บังคับใจให้ส่งบลงได้แล้ว วิลเมอร์สนั่งคิดเพียงนิดก่อนจะตอบออกมาอย่างมั่นใจ เพราะชายคนนั้นมา...บ่อยมาก

"ครั้งนี้ก็ครั้งที่เจ็ดแล้วค่ะ ท่านเชียร่า"

"ไม่ไปพบดีกว่า มาแต่ละที่ไม่เห็นมีเรื่องอะไรสำคัญ ฮิว เจ้าไปบอกที่ว่าฉันยุ่ง ไม่มีเวลาฟังเรื่องไร้สาระ"

เชียร่าพูดอย่างไร้เยื่อใย ร่างระหงหันกลับเดินตรงไปยังโต๊ะทำงาน แต่ยังไม่ทันจะหลุดกายลงนั่งประตูปานใหญ่ก็ถูกเปิดออก และร่างสูงสง่า

ของชายหนุ่มวัยฉกรรจ์ผิวขาวจัดแลเกือบซีดไว้สีเลือดในชุดดำสนิทที่ดูสง่างามน่าเกรงขามก็เดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้ม

"เชียร่า ท่านจะปฏิเสธฉันอย่างไรเยื่อใยแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน"

"ซัวนิรันดร์"

เสียงตอบกลับสั้นและเรียบสนิท ทั้งยังไม่สนใจคนที่เดินเข้ามาหาด้วย ดวงตาสีทองก็อ่านรายงานตรงหน้าอีกครั้งราวกับแขกผู้มาเยือนเป็นเพียงอากาศธาตุที่ไร้ตัวตน

เวย์ ผู้นำแห่งตระกูลโรวอลล์ กลุ่มปีศาจผู้แสพลีโลหิตเป็นอาหารทิพย์มองหญิงสาวผู้ทรงศักดิ์และงดงามด้วยสายตาทิวาน หากคนถูกมองกลับไม่คิดจะสนใจ

"ฉันอยากจะคุยกับเจ้านายของพวกเขาเจ้าเพียงลำพัง ออกไปก่อนได้มั๊ย ฮิว และเจ้า...วิลเมอร์สไซม์ ฉันจำได้"

ผู้เป็นแขกหันมาสั่งคนอีกสองคนในห้อง นัยน์ตาสีแดงเพลิงยามที่ปรายมองหญิงสาวชวบน้ำก็ดูราวจะอ่อนเชื่อมตามประกาศคนเจ้าชู้เป็นนิจ ทั้งเสียงก็ยิ่งทอดทิวานและเต็มไปด้วยความเอื้อเอ็นดูชัดแจ้ง

"ถ้าไม่มีคำสั่งของท่านเชียร่ร ผมก็คงออกไปไม่ได้หรอกครับ ท่านเวย์"

ฮิวตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบและทำที่หยิ่งยโสแบบที่คนมองเห็นแล้วเป็นต้องชั้ดตาทุกครั้ง

"เจ้านี้ก็ยิ่งเหมือนเดิมไม่มีผิด แม้แต่ชื่อเก่าของเชียร่าเจ้าก็ไม่ยอมเปลี่ยนการเรียก"

วิลเมอร์สชมัดคิ้วกับประโยคสุดท้ายอย่างแปลกใจ หากก่อนจะได้อ่านครุ่นคิดตรึกตรองอะไร เจ้าของชื่อที่ถูกพาดพิงถึงก็ปิดรายงานตรงหน้าลงด้วยเสียงอั้นดัง ดึงความสนใจของคนทั้งหมดให้หันไปที่เขอดวงหน้างดงามของเชียร่าไม่มีรอยยิ้มเหมือนเมื่อครู่อีกแล้ว มันเรียบสนิทจนดูราวกับหน้ากากที่ช่างแกะสลักมากฝีมือบรรจงสร้าง ฮิวส่งสายตาสีแดงไปด้วยความเป็นห่วงไปยังหญิงสาวผู้เป็นนาย หากเชียร่าก็ไม่ยอม

มองสบและรับความห่วงใยของเขา ดวงตาสีทองจ้องประสานหยันต์ตาสีแดงเพลิงของคนที่ยังยิ้มได้ แล้วในที่สุดริมฝีปากบางก็ขยับเอ่ยคำ

"ฮิว เจ้าพาริสชื่อออกไปพักก่อนไป ที่สวนดอกไม้กลางแจ้งปราสาทนั่นก็ได้ ดอกไม้กำลังบานสวย ริลชีคงชอบ"

"แต่ท่านเชียร์..."

ฮิวจะเอ่ยขัด หากเพียงแค่ตาสีทองปรายมอง เขาก็จำต้องก้มหัวรับคำแต่โดยดี ชายหนุ่มหันไปพยักหน้าให้หญิงสาวอีกคนที่ยังคงนั่งมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างงุนงงให้ลุกเดินตาม วิลเมอร์ริสซึ่งก้มไปนิดอย่างไม่แน่ใจ ก่อนจะยอมลุกยืนและก้าวตามหลังร่างสูงของฮิวออกจากห้อง ทั้งคนสองคนที่ยังคงจ้องตากันไม่ลดละไว้เพียงลำพัง

"จะใจร้ายกับฉันไปถึงไหนกันเชียร์"

เสียงหวานออดอ้อนเรียกขานที่แขนของคนฟังให้ลุกชัน ริมฝีปากบางเม้มแน่นอย่างสะกดอารมณ์

...บ้าจริง ฟังก็ทีก็ไม่เคยชิน ผ่านมาเกือบพันปีก็ไม่เคยชิน ไม่เคยจริง ๆ ให้ตาย!!

"เลิกทำแบบนี้ดีกว่านะท่านเวนีย์"

"จะเลิกได้อย่างไรในเมื่อหัวใจฉันอยู่กับท่าน"

"ฉันเอียนคำหวานของท่านเต็มทนแล้ว"

เสียงหวานแหวโล่อย่างไม่คิดเกรงกลัว หากเวนีย์ยังคงยิ้มเฉยอย่างไม่นำพาความเกรี้ยวกราดของเธอเช่นกัน

"โอ้ๆ เชียร์ที่รัก ท่านก็รู้ว่าฉันรักท่านมากแค่ไหน ตลอดเวลาที่ผ่านมามีท่านก็เห็นว่าฉันไม่เคยบอกรักและยกย่องใครเหมือนที่ทำกับท่าน"

คำหวานที่ได้ยินจุดประกายสีทองวาบในดวงตาคู่สวย รอยยิ้มเหยียดแต่มีบนริมฝีปากบาง

"จะไม่พูดถึงสาวๆ ที่ท่านพาไปไว้ที่ปราสาทโรวอลล์ของท่านบ้างหรือไง"

"กำลังหึ่งอยู่ใช่ไหม ใจอ่อนให้ฉันแล้วใช่หรือเปล่า"
 เชียร์ว่าหลับตาลงสะกดกลืนอารมณ์กับน้ำเสียงลึงโลดที่ได้ยิน
 ...ไอ้เจ้าตัวตลกกลับ เมื่อไหร่จะรู้ว่าตัวเสียที่ อายุอาณามก็รุ่นเดียวกับ
 ท่านพ่อของเธอ แล้วยังพูดจาหวานเลี่ยนชวนแหว่ะได้อย่างไม่อายปาก
 น่าจะทำให้ตายคามือเสียจริง!!

"หลับตาเพราะปวดร้าวใจใช่ไหมที่ฉันมีเล็กมีน้อย ก็ต้องโทษท่าน
 ละนะที่ไม่เคยไยดีกัน แล้วฉันก็เป็นผู้ชาย บางทีมันก็ต้องหาที่ระบายกัน
 บ้าง ท่านก็น่าจะรู้ดี แต่ถึงอย่างไรหัวใจฉันก็อยู่ที่ท่านนะเชียร์ว่า ท่าน
 ตอรับฉันเมื่อไหร่ ผู้หญิงพวกนั้นฉันพร้อมจะจัดการให้ไม่เหลือรอกหู
 รกตาท่านในทันที"

"กลับไปเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าฉันไม่เตือน"
 เสียงที่ดังลอดริมฝีปากบางอย่างออกมาไม่ได้ทำให้คนฟังเกรงกลัวเลย
 เพราะเขาได้ยินมันมานับร้อยนับพันครั้งแล้ว เชียร์ว่าก็เพียงแค่อู๋ เพราะเธอ
 ยังพอเคารพเขาที่เป็นสหายสนิทของบิดาของเธออยู่บ้าง

"โอ้ เชียร์ว่าที่รัก ฉันคิดถึงเธอแค่ไหนก็รู้ ขออยู่คุยให้หายคิดถึงอีก
 นิดไม่ได้หรือไงกัน"

"อย่าบังคับให้ฉันต้องทำนะท่านเวเนย์ ท่านก็รู้ว่าฉันทำได้และจะ
 ไม่ลังเล"

ดวงตาสีทองเป็นประกายดุกร้าว แวบหนึ่งที่ความทรงจำของเวเนย์
 หวนกลับไปในอดีตที่แสนไกล

...เขาเชื่อว่าเธอทำได้ เพราะเธอเองได้เคยพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า
 ใจแข็งเพียงใด

หากแต่อย่างไรเวเนย์ โรวอลล์ก็ยังคงยิ้มได้ เขายักไหล่ขึ้นนิดหนึ่ง
 ราวกับจะไม่ถือสาหาความ

"สงสัยวันนี้ท่านคงจะอารมณ์ไม่ดี งั้นฉันกลับก่อนก็ได้ อีกสองสาม
 วันจะมาหาใหม่"

เชื่อว่านี่เจ็บไม่พูดอะไร เวย์นทำท่าจะเข้ามาลาแบบถึงเนื้อถึงตัว
อย่างที่เคยพยายามทำ หากเพียงแค่ว่าดวงตาสีทองซึ่งมอง เขาก็หัวเราะออก
มาเบาๆ แล้วยอมก้าวถอยห่างและหมุนกายหันหลังกลับเดินจากไป
แต่โดยดี

"ท่านเวย์น..."

"เปลี่ยนใจแล้วหรือเชื่อว่าที่รัก"

คนถูกเรียกหันมาถามด้วยรอยยิ้มกว้าง หากดวงหน้างามยังคง
เรียบเฉยราวกับหน้ากาก

"อย่าเอ่ยเรื่องในอดีตให้ฉันได้ยินอีก ฉันไม่อยากฟัง"

เสียงที่ดังสั่งทรงอำนาจ ไปหน้าขาที่เครื่องหน้าคมเข็มทำให้ดูดีจัด
จนถึงขั้นหล่นเหลาหนึ่งซึ่งไปนิตหนึ่งก่อนจะก้มหัวลงรับคำสั่งนั้น

"ฉันขอโทษ ลืมตัวไปหน่อย แต่จะไม่มีครั้งต่อไปอีก ฉันสัญญา"

ร่างสูงสง่าของแขกผู้มาเยือนก้าวจากไปแล้ว หากเชื่อว่ายังรวบรวม
สติกลับมาจดจ่อกับงานที่ควรจะทำไม่ได้ ร่างงดงามเดินไปยังหน้าต่าง
กระจกใสบานใหญ่ แล้วเหม่อมองไกลไปยังภูเขาที่สูงเสียดฟ้าจนมองแทบ
จะไม่เห็นยอดเพราะมีเมฆสีขาวอมเทาลอยมาดบังด้วยสายตา...อวาร์ธน์

ดอกไม้สีม่วงที่กำลังเบ่งบานเต็มที่ได้รับอากาศอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิ
อวดโฉมงดงามอยู่ในสวนขนาดใหญ่ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นที่ว่างระหว่างตัว
ตึกที่ล้อมเป็นรูปสี่เหลี่ยม ร่างบอบบางของหญิงสาวจากดินแดนทาง
ตอนเหนือหนึ่งอยู่บนเก้าอี้สีขาวที่ตั้งอยู่กลางสวนดอกไม้ หากความสนใจ
ของเธอไม่ได้จับจ้องอยู่ที่ความงามของดอกไม้พวกนั้นเลยแม้แต่นิดเดียว
เพราะดวงตาสีเขียวอมฟ้าเหมือนท้องทะเลลึกกำลังจับจ้องไปที่ร่างสูงใหญ่
ของชายหนุ่มคนที่พาเธอมาที่นี่ หากเขาไม่ได้ก้าวเข้ามาในสวนดอกไม้
แห่งนี้ด้วย เพราะฮิวเวียยืนอยู่ตรงทางเข้าได้ชุ่มที่เลื้อยพันไปด้วยเถา
กุหลาบที่มีหนามแหลมคม และกำลังผลิดอกสีแดงจัดราวกับสีเลือดที่มี

ขนาดใหญ่เกินกว่าฝ่ามือของเธอ

ฮิวอี้หนึ่งอยู่ตรงนั้นไม่ได้ทิ้งเธอไปไหน แม้เธอจะเห็นเขาขยับตัว ทำท่าเหมือนกับจะเดินกลับไปยังห้องทำงานของท่านจ้าวปีศาจเชียร่า แต่เมื่อก้าวไปได้เพียงสองก้าวเขาก็ถอยหลังกลับและหยุดยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เขาทำแบบนี้ซ้ำไปซ้ำมาจนเธอนึกอึดอัดใจแทน ทั้งยังดวงตาสีม่วงเข้มที่เต็มไปด้วยความหวังกังวลนั้นอีก

...มันมีอะไรเกิดขึ้นล่ะหรือ ทำไมท่านฮิวอี้ถึงต้องมีท่าที่หวังท่านเชียร่าขนาดนี้ด้วย

วิลเมอร์สอดคิดอย่างแปลกใจบนกังวลใจไม่ได้ เธอสูดลมหายใจเข้าลึก กลิ่นกุหลาบหอมจัดโชยมากับสายลมเอื่อย หญิงสาวตัดสินใจลุกขึ้นแล้วสาวเท้าก้าวตรงไปหาชายหนุ่มเจ้าของดวงตาที่เต็มไปด้วยความกระวนกระวายและหวังใย

"กลับกันดีกว่ามั๊ยคะท่านฮิว"

เสียงหวานใสดิ่งฮิวอี้ให้หันมามองสบตาคนที่มองจ้องอยู่ก่อน ดวงตาคู่สวยเต็มไปด้วยรอยยิ้มและประกายตาที่บ่งบอกว่าเธอเข้าใจเขา หากฮิวอี้รู้ดีว่าเธอไม่เข้าใจหรอก...ไม่มีทาง

"ท่านเวรย์ยังไม่ออกมา คงยังกลับไปตอนนี่ไม่ได้"

"ถ้าอย่างนั้นไปรออยู่ตรงหน้าห้องก็ได้นี่คะ"

เธอเสนอ และเขาก็รีบไปอย่างซึ้งใจนิดหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้ารับแล้วก้าวเท้านำหน้าเธอตรงกลับไปยังทางเดิม

"ทำไมถึงหวังท่านเชียร่ามากถึงขนาดนี้ล่ะคะ ท่านฮิว"

วิลเมอร์สอดใจถามขึ้นมาไม่ได้ ฮิวอี้ปรายตามองเธอนิดหนึ่งก่อนจะเมินสายตาทหลบแล้วไม่พูดตอบอะไร

"ท่านเวรย์...เป็นคนรักของท่านเชียร่าหรือคะ"

เป็นคำถามที่ทำให้ฮิวอี้อดยิ้มออกมาไม่ได้ เขาส่ายหน้าน้อยๆ แทนคำตอบ

...มันไม่ใช่!! แม้ว่าชายหนุ่มผู้สูงศักดิ์และมากวัยคนนั้นจะพยายาม
แค่นั้น แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ ท่านเชียร์ไม่มีหัวใจให้ใครอีกแล้ว เขารู้ดี...

"ถ้าอย่างนั้น..."

...ชายคนนั้นที่เห็นในห้วงความทรงจำใช้มัยคะ คนรักของท่านเชียร์ว่า...

นั่นเป็นสิ่งที่เธออยากถาม แต่วิลเมอร์ก็ไม่กล้าถามมันออกไป
เพราะเธอยังพอรู้ถึงการควรไม่ควร แม้จะติดใจในดวงตาของชายหนุ่ม
ลึกลับจากความทรงจำของท่านเจ้าวปีศาจ หากเธอก็ไม่รู้ว่าจะถามสิ่งที่
ข้องใจนั้นกับใครดี จะถามกับท่านเชียร์หรือก็คงไม่ได้ แล้วกับชายหนุ่ม
ตรงหน้าคนนี้จะหาหรือจะยอมตอบเธอ

...มองไปทางไหนก็ไม่มีทาง คงจะต้องจมอยู่กับความสงสัยต่อไป
เสียกรรมัง วิลเมอร์...

"ว่าแต่ทำไมท่านถึงเรียกท่านเชียร์ว่า 'เชียร์' ละคะ"

เธอก็ยังไม่วายมีข้อสงสัย ฮิวเหลือบตามองเธออีกครั้ง ริมฝีปาก
หยักลึกเผยออกราวกับจะพูดอะไร แต่ร่างสูงใหญ่สง่างามของเวเนีย
โรวอลล์ก็ก้าวออกมาจากประตูห้องที่ถูกเปิดออกเสียก่อน ฮิวก็มัวหลง
อย่างให้เกียรติ เพราะตามศักดิ์แล้วเวเนียอยู่เหนือกว่าเขามาก แม้ว่าเขา
จะเป็นคนสนิทของท่านเจ้าวปีศาจเชียร์ก็ตาม

เวเนียพยักหน้ารับความเคารพนั้นเพียงนิดเดียว กำลังจะเดินจาก
ไปโดยไม่พูดอะไรแล้ว ด้วยเพราะไม่เคยนึกถูกชะตากับไอ้หนุ่มหน้าเข้มที่
ทำหน้าที่เป็นเงาตามตัวของหญิงสาวที่เขาหมายปอง แต่ครั้นพอตัว
สลายตาไปเห็นร่างบอบบางและใบหน้างดงามของหญิงสาวที่ยืนเคียงข้างฮิว
เขาก็ชะงักฝึทำให้หยุดนิ่งอยู่กับที่ แล้วบรรจงส่งยิ้มหวานที่เต็มไปด้วย
เสน่ห์แห่งบุรุษเพศไปให้เธอ

"วิลเมอร์ เธอนี่ก็อยากไปเที่ยวปราสาทโรวอลล์บ้างมัย"

เสียงอ่อนหวานดังถาม ทั้งใบหน้าหล่อเหลาก็กลมกลืนมาใกล้ และยัง
ทอดสายตามองเธอด้วยประกายตาที่ดูติดจะกรุ้มกริม วิลเมอร์นี่ก็อยาก